

מי שאמר פרק רביעי נזיר

ע א ב ג ד מיי פ"ח
מהל' מירות הלטיני:
עא ה מיי שס הלטיני:
עב ו מיי שס הלטיני:

(א) גי'א אימתי (ג) [מוספתא
פ"ג ע"ש], (א) ערכין כ. כ"ב
קכ. (ד) ע"ך לך לא.

גוסחת הריבין

[א] לרבנן אמרי: [ב] דלח שני
לבו לרבנן: [ג] שאמר:
[ד] אמר: [ה] יציא תניי: [ו] שני
בנים: [ז] בחולין: [ח] פי שנים
זו אלא: [ט] קרבנותיו:
[י] טהרו לא ידעין מיקו:
[כ] שמור ראשון:

הגהות הב"ח

(א) גמ' כל דקדים מגלח
או דילמא כ"ל ומינת גלח
על מירות אביו ואמר הריני
אסיפא וכי אסיפא
דלמאי דשמיע לכו כ"ל:
(א) ד"ה ה"ג מ"ש כ"ל
וכי והכי משמע וזו
שאמרו כשנוד אחר
מינת אביו ואמר הריני
נזיר על מנת שאגלח
על מעות אבא מגלח
על מירות אביו אלל מי:
(ז) ד"ה בעי רבא וכי
ופשוט ובאו נגלה:
(ח) ד"ה הילכתא וכי ככל
הנכסס הכי נמי בהאי
מגלה: (י) ד"ה ב"ש כו
הקדש טעות הקדש כ"ל:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ופלגא הוי
לומר כ"ל: [ב] ת"ה
מ"ש וכי שאגלח על מעות
אבי מגלה על מעות אביו
אלל כ"ל אימתי: [ג] ד"ה
בעי רבא וכי או דלמא
ירושא גמירי כי הכי
דעונל מניות הכי דעונל
נמקן. ו"כ מגלה יעול פי
שנס ממעט כ"ל:
[ד] ב"ד שהפריש אביו
לקדנות מירותו כן מגלה.
מיותו כן מגלה נמקן:

הגהות התוספות

1. מינת ה"ג נמקן. 2. ז"ל
כשאר. 3. ז"ל כי הכי דעונל
פי שנים כשאר נכסס יעול
ממעט כו. 4. ז"ל ואת"ל
ירושא גמירי ולפוס דשקיל
מגלה בחולין הוא כו.
5. ז"ל ששניהם. 6. ז"ל
דמירות. 7. ז"ל א"כ ארזו
לן בהקדש טעות דפלגמיתו
עלן.

פי' הרא"ש (המשך)

ואת"ל קאמר: אביו נזיר
טמא נטמא והפריש מעות
לצפורים ואשם ומת מהו
שיוסיף הבן על אותן מעות
להביא קרבני נזיר טהרה או
להפך מאי. שליק פ"קא
ב"ש ואומרים הקדש טעות
הקדש. כדמפריש ואזיל
כיצד אמר שור שחור
שיצא מביתו ראשון הרי
הוא הקדש. ב"ש אומרים

קמ"ל הלכה. בן ולא בת: ואם סימלי לומר פליגי ארישא. הוא
דפליגי אורבנן דאמרי שאף מגלה על מירות אביו וזולת שני להו
לרבנן בין רישא לסיפא שכולן האיש מגלה על מירות אביו: או
אסיפא פליגי. לרבנן סבירא להו אסיפא (א) דלמא מאי דשמיע להו
מר' יוסי דאמר דרישא דלאין זה
מגלה על מירות אביו סבירא להו
לרבנן הוי מגלה ומאי דקא"ר יוסי
כסיפא דהוי מגלה סבירא להו
לרבנן דאינו מגלה: ה"ג ס"ש כיצד
אמרו האיש מגלה על מירות אביו
מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש
אביו מעות לנזירות ומת זהו שמגלה
על מירות אביו אלל מי שהיה אביו
נזיר והפריש אביו מעות לנזירות
ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלה
על מעות אבא הרי אלו יפלו לנדבה
דכ"ר ר' יוסי רבי אליעזר ור' מאיר
ור' יהודה שמוגלח על מעות אביו בעי רבה
יש לו שני בנים נזירים מהו הילכתא גמירין
לה כל דקדים (א) גלח גלח או דילמא
ירושא גמירין לה ופלגא הוי בעי רבא בכור
ופשוט מאי הילכתא גמירין לה והילכך לא
בעי גלוחי לפום מאי דשקיל או דילמא
ירושא היא וכי הכי דשקיל פי שנים הכי
מגלה ואם תימצי לומר ירושה היא ודלפום
דשקיל מגלה ובחולין הוא דאית ליה פי
שנים אבל בהקדש לא או דילמא כיון דקני
ליה לגלוח לא שגא אביו נזיר עולם והוא
נזיר סתם אביו נזיר סתם והוא נזיר עולם
מאי כי גמירין הילכתא בסתם נזירות או
דילמא הלא שגא ואם תימצי לומר הכא
אידי ואידי נזירות טהרה בעי רב אחי אביו
נזיר טמא והוא נזיר טהור אביו נזיר טהור
והוא נזיר טמא מאי יתיקו:

הדרן עלך מי שאמר

בית שמואי אומרים הקדש טעות הקדש
וכ"ה

במירות אביו וכו' הכי דשקיל הא כיצד בן פי שנים ככל הנכסס
הכי (א) כהאי נמי מגלה פי שנים: [ו] וזבוחין הוא דאית ליה.
לכזור פי שנים: אלל בהקדש. לאחר שנקרב הקרבן ומצקסין
לאוכלו לא שקיל פי שנים [ז] אלא חולקין ביניהם צבשה: או דילמא
כי הכי דקני ליה פי שנים לגלח בהן הכי נמי לענין חלוקה לאחר
שהקריבו קרבנותיהן אע"ג דמוקדשין הן שקיל צבו פי שנים: כי
גמירי הילכתא כספס נזירות. היכא דתרווייהו קיימי כספס נזירות
אלל היכא דחד מנהון נזיר עולם לא או דילמא לא שגא: ואת"ל
הכא. כיון דמירות דאבא ומירות דצבא נזירות דטהרה הוא מגלה
הבן על מירות האב: בעי רב אחי היכא דאביו נזיר טמא והוא
נזיר טהור. מהו להוסיף על מעות כפורין שהפריש אביו להביא
צבן [ז] לקרבנות וכן אס אביו טהור והוא טמא מהו להביא כפורים
צבותן מעות שהפריש אביו לנזירות טהרות [ח] מיקו:

הדרן עלך מי שאמר

בית שמאי אומרים הקדש טעות (א): (ב) כיצד אמר שור שחור שיאל
מניסי ראשון. כשמרת יתא הקדש ואלל לכן הרי זה
הקדש וכן כשיעלה דינר של כסף או חצית של שמן כולן הקדש
הואיל ואלאו כראשונה ואף על גב שלא נתקיימו דבריו שהוא סבור
שיאל שחור [ז] ויעלה דינר של זהב וחצית של יין תחילה:
וצית

הקדש פי' אם יצא לבן ראשון הוא קדוש. דינר זהב וכי חבית של יין וכי ובגמ'

אם תימצי לומר פליגי. רבנן עליה דר' יוסי מדקמני צמתני ר'
יוסי לומר משמע דפליגי רבנן עליה ואם תימצי לומר פליגי
רבנן ארישא דקאמר ר' יוסי אס נדר כחיי אביו אינו מגלה ואמרי
רבנן דמגלה ככל ענין [אין] אסיפא דקאמר דנדר לאחר מיתה מגלה
על [מזירות] אביו ואמרי רבנן אינו
מגלה: **תא** שמע. דארישא פליגי
דמינא כיצד אמרו האיש מגלה על
מעות אביו מי שהיה אביו נזיר
ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלה על
מעות אביו אלל מי שהיה הוא
למזירות ומת הרי אלו יפלו לנדבה
דכ"ר רבי יוסי ר"א ור' מאיר ור'
יהודה אומרים זהו שמגלה על מירות
אביו וצבז ספרים היא משושת:
בעי רבה יש לו שני בנים נזירים.
לרבי יוסי שגדור אחר מיתת
אביו ולרבנן גס כחיי אביו:
הילכתא גמירי אה. [ולא]
כדון חלוקה צבשה:

וכל דקדס גלח. וכל הקודם מהס
זכה צבז: **ופלגא** הוי. פליגי זה
נוטל החזי זה נוטל החזי כמו
צבאר ירושה: **בעי** [רבא] גרים
ר"ת והראשון [רבה צבז] ופשוט
מזירס מהו הלכתא גמירי לה ולא
מן הדין והכא לא צעי גלוחי לפוס
מאי דשקיל דאע"פ דשני פשוטי פליגי
מכל מקום אינו כשאר ירושה ה"ג
לענין שיטול הצבור פי שנים [וה"ג]
לא מנאי להביא תגלחתו לפוס מאי
דשקיל כשאר נכסס או דילמא ירושה
גמירי כי [ג] הכי [דעונל] פי שנים
ממעט שהפריש אביו לקדנות מירותו
[ח] כן מגלה: ואת"ל [בחולין] הוא
דאית ליה פי שנים. פי' ר"ת בחולין
דאמר לשון חולין ולא לשון הקדש
דאמר מעות אלו לנזירות: [אצלן]
צבקדס לא. אילו אמר הרי אלו
לקדנות מירותו: או דילמא כיון
ופשוט אלל בכור ופשוט
ואפילו אמר לקדנות מירותו מוכח
לשון הקדש: **אביו** נזיר
ע"פם והוא נזיר עולם או שגא
למזירות דאביו ואלל פשיטא דמגלה כיון
שמוי האב והבן צבד גוונא למזירות:
ואת"ל הכא אידי ואידי במירות
טהרה ומגלה שפיר על מעות אביו:
בעי רב אחי אביו נזיר
טמא והוא נזיר טהור. אביו נזיר טמא
והפריש מעות עולה ושלמים
למזירות טהרה אי נמי אביו נזיר
טהור והתחיל ומנה מירות
טהרה הואיל ונטמא לא הוי דומיא
דמירות דבן דלא נטמא לא
מגלה: אביו נזיר טהור. והפריש מעות
והוא נזיר טמא מהו שיעיא הבן
כפורים [מן] המעות שהפריש אביו
למזירות טהרה:

הדרן עלך מי שאמר

בית שמאי אומרים הקדש טעות הוי הקדש. כדמפרש
ואזיל ומשום דבתר הכי איירי במזירות צטעות נקט הני
פלוגמתייהו צמילתין וכן משום פלוגמא דצית שמאי וצית הלל
דצקמותו צבי מי שגדר ונשאל לחכמים כו' אמרו להם צית הלל צבית
שמאי אי אסת מודיס צבה שהוא הקדש טעות ותלא ותרעה צבדר
לומר אס כן [היאך] אומרים בהקדש טעות דפליגי עלן:
כיצד

עולם וכי כי גמירי הלכתא בסתם נזיר נזיר וה"ה דמצי למבעי אם שניהם נזיר עולם אלא שקצר התלמוד

(א) ז"ל וכו' לפרש דקיימת דילמא הוי וכו' ולפוס מאי דשקיל מגלה אכל צבור ופשוט וכו'.